

Siyonizmin Çelişkileri: Bilişsel Uyumsuzluk Üzerine İnşa Edilmiş Bir Siyasi Proje

Modern İsrail devleti, Siyonizmin siyasi somutlaşması olarak, öyle çarpıcı bir dizi çelişki üzerine inşa edilmiştir ki, bu sadece ideolojik çarpıtmalar değil, aynı zamanda hukuki, ahlaki ve tarihsel mantığın askıya alınmasını gerektirir. Kendisini iddia ettiği gibi demokratik bir sığınak olmaktan uzak olan İsrail, etnonasyonal üstünlüğü kurumsallaştırmış, askeri işgali dayatmış ve kendi tutarsızlıklarının ağırlığı altında çöken bir propaganda mimarisine dayanarak sistematik bir aldatmaca yürütmüştür.

İsrail hakkında gerçeği söylemek, Yahudi kimliğine saldırmak anlamına gelmez. Tam tersine: Siyonizmin en sesli ve ilkeli muhaliflerinden bazıları Yahudi entelektüeller, bilim insanları, hahamlar ve faşizmden sağ kurtulanlar olmuştur; bunlardan biri, 1948 yılında *The New York Times* gazetesine yazdığı bir mektupta Siyonist lider **Menachem Begin**'i faşist olarak nitelendiren **Albert Einstein**'dir. İsrail'i eleştirmek antisemitizm değildir; bu, Siyonizmin Yahudi adalet geleneğine ve çelişkilerinin günlük bedelini ödeyen Filistin halkına verdiği ahlaki ve siyasi yozlaşmaya karşı direnmektir.

“Yahudi ve Demokratik” Bir Devlet: Uygulamada Oksimoron

İsrail, hem bir Yahudi devleti hem de tüm vatandaşları için bir demokrasi olduğunu iddia eder. Bu iddia bir çelişkiden fazlasıdır; bu, dikkatle kurgulanmış bir yalandır. **2018 Ulus-Devlet Yasası**, “İsrail Devleti'nde ulusal kendi kaderini tayin hakkının yalnızca Yahudi halkına özgü olduğunu” açıkça belirtir. Bir zamanlar resmi dil olan Arapça, statüsü düşürülmüştür. Bu arada, **İsrail nüfusunun %20'si olan Filistinli vatandaşlar, yasal olarak ikinci sınıf vatandaş** statüsündedir ve konut, eğitim ve siyasi etkiye eşit erişimden mahrum bırakılmıştır.

Etnik dışlayıcılık üzerine kurulu bir devlet nasıl demokratik olabilir? Olamaz. Adına layık hiçbir demokrasi, ırksal veya dini hiyerarşiyi temel yasasına kazımaz. İsrail'in demokrasisi Yahudiler için ve yalnızca Yahudiler için işler.

Eleştiri Antisemitizm midir: Sorumluluktan Kaçış Kalkanı

İsrail'e yönelik eleştirinin antisemitizmle eş tutulması sadece mantıksız değil, aynı zamanda entelektüel olarak dürüst değildir. **IHRA çalışma tanımı** gibi tanımları benimseyerek İsrail, Yahudi acılarını muhalefeti susturmak için silah haline getirir. Apartheid, işgal ve etnik temizliğe karşı çıkanları antisemitlerle eş tutar, Siyonizmi Yahudi etiğine ihanet olarak kınayan çok sayıda dindar ve seküler Yahudi'yi görmezden gelir.

Einstein, **Hannah Arendt** ve **Martin Buber**, milliyetçilik ve şiddet üzerine kurulu bir Yahudi devletinin tiranlığa yol açacağı konusunda uyarıyordu. **Jewish Voice for Peace**, **IfNotNow** ve **Neturei Karta** gibi Ortodoks anti-Siyonist Yahudiler gibi çağdaş gruplar bu geleneği sürdürmektedir. Ancak İsrail'in ideolojik çerçevesinde bu Yahudiler "kendinden nefret eden" olarak karalanır; bu, tüm Yahudileri temsil ettiğini iddia eden bir devlet için grotesk bir ironidir.

Yahudi kimliğini tek tip bir Siyonist anlatıya indirgemek, Yahudi çoğulluğuna bir saldırıdır ve Yahudi tarihine derin bir ihanettir.

Seçici Hukuk Savaşı: Uluslararası Hukuk Siyasi Tiyatro Olarak

Gazze'deki hastaneler İsrail jetleri tarafından bombalandığında, tepki sessizlik veya kafa karıştırma olur: " Hamas orayı üs olarak kullanıyordu." Bir İran füzesi bir İsrail hastanesine yakın bir yerde hasara yol açtığında, bu hemen **savaş suçu** olarak etiketlenir. Bu hukuki bir akıl yürütme değil, adalet kılıfına bürünmüş halkla ilişkilerdir.

İsrail uluslararası hukuku seçici olarak kullanır. **BM Şartı'nın 51. Maddesi** uyarınca kendini savunma hakkını öne sürer, ancak **BM Güvenlik Konseyi**'nin bağlayıcı kararlarını ve **Uluslararası Adalet Divanı**'nın hükümlerini reddeder. Başlıca müttefiki Amerika Birleşik Devletleri'nin en üst düzeyde dokunulmazlık sağlaması nedeniyle hukukun üstünde hareket eder.

Bu, normlarla yönetilen bir demokrasinin davranışı değil, güç tarafından korunan bir haydut aktörün davranışıdır.

Menachem Begin: Teröristten Başbakanlığa

Belki de İsrail'in "terörle mücadele" anlatısındaki en çarpıcı çelişki, sağcı Likud partisinin kurucusu ve İsrail'in altıncı başbakanı **Menachem Begin**'in hayatında yatmaktadır. Siyasi yükselişinden önce Begin, bir dizi tartışmasız **terörist saldırılardan** sorumlu olan Siyonist paramiliter grup **Irgun**'un komutanıydı:

- **Deir Yassin katliamı** (1948): 100'den fazla Filistinli sivil katledildi.
- **King David Oteli bombalaması** (1946): Bir İngiliz idari merkezinde 91 kişi öldü.
- **Roma'daki İngiliz büyükelçiliği bombalaması** ve **Viyana'daki Sacher Oteli bombalaması** uluslararası terörizm eylemleriydi.
- İngiliz Mandası hükümeti, Begin'in başına **£10,000 ödül** koydu. O dönemde tüm yasal ve siyasi tanımlara göre bir **terörist** idi.

Yine de Begin daha sonra İsrail Knesset'ine girdi, Likud partisini kurdu ve başbakan oldu. Bugün onun adı İsrail'deki otoyollarda ve akademik kurumlarda yer alıyor.

Bunu Filistinlilere yapılan muameleyle karşılaştırın. Askeri işgale karşı silahlı direniş, askerlere veya yasadışı yerleşimcilere yönelik olsa bile, anında terörizm olarak etiketlenir.

İsrail'in kurulmasına yardımcı olan eylemler kutlanır; ezilenlerin benzer eylemleri şeytanlaştırılır.

Bu ikiyüzlülük tesadüfi değil, temeldir.

Savaş Olmayan “Savaş”

İsrail, Gazze'deki kampanyalarını savaş eylemleri olarak çerçeveler. Ancak Filistin'i bir devlet, Hamas'ı ise meşru bir savaşçı güç olarak tanımayı reddeder. Bu kasıtlı belirsizlik, İsrail'in her iki yönde de yasal yükümlülüklerden kaçmasını sağlar: bombardımanları haklı çıkarmak için savaş yasalarına başvurur, ancak yakalanan savaşçılara **savaş esiri (POW)** statüsü tanımaz. İsrailli esirler, askeri statülerinden bağımsız olarak “rehine” olarak adlandırılırken, Filistinlilere hem yasal haklar hem de insan onuru reddedilir.

Bu sadece bir çelişki değil, **hukuki manipülasyon yoluyla meşrulaştırılmış asimetrik savaş** sistemidir.

Yerliliğin Silahlaştırılması

Siyonist ideoloji, İsrail topraklarıyla 3.000 yıllık bir bağ iddia eder ve genellikle **manevi mirası siyasi egemenlikle** karıştırır. Ancak bugün Yahudi İsraillilerin çoğu, 20. yüzyılda gelen **Avrupalı göçmenlerin** torunlarıdır. Bu arada, Müslüman, Hristiyan ve Yahudi Filistinliler, 1948'deki Nakba'dan önce nesiller boyunca bu topraklarda sürekli yaşamıştı.

1917'de **Filistin nüfusunun %95'inden fazlası Arapça konuşuyordu**. İbranice litürjik bir dildi, konuşulan bir dil değildi. Siyonizmin yerlilik iddiası genellikle toprağı paylaşmak için değil, Filistin varlığını tamamen silmek için kullanılır.

Gerçek yerlilik, yerinden etme aracı değildir – bu bir birlikte yaşama çağrısıdır. Ancak Siyonizm, geri dönüş dilini sürekli kolonyal genişlemeyi haklı çıkarmak için kullanmıştır.

Sonuç: Tersine Çevirme Üzerine İnşa Edilmiş Bir Proje

İsrail devleti tarafından uygulanan Siyonizm, savunduğunu iddia ettiği her etik ve hukuki normu tersine çevirir. Şöyle bir dünya talep eder:

- **İşgal savunmadır, ve direniş terördür**
- **Etnokrasi demokrasidir**
- **Tarihsel hafıza arazi tapusu olur**
- **Savaş suçluları başbakan olur**
- **Yahudi muhalifler silinir, ve Yahudi milliyetçiliğı Yahudi kimliğıyle eş tutulur**

Bu tersine çevirmeleri kabul etmek, gerçeğin gücün söylediğı şey olduğı bir gerçekliğı kabul etmektir. Ancak milyonlarca insan – Filistinliler, anti-Siyonist Yahudiler ve ilkeli müttefikler – bu maskaralığa katılmayı reddediyor. Onlar yasanın eşit şekilde uygulanmasını talep ediyor. Demokrasinin eşitlik anlamına gelmesini. Tarihin saygı görmesini, sömürülmemesini.

Siyonizme karşı durmak Yahudilere karşı durmak değildir. Bu, Einstein gibi Yahudilerin yanında durmaktır; o, Siyonizmin şiddetinde bitmek bilmeyen savaşların geleceğini görmüştü. Bu, hiçbir devletin ne kadar kutsal olduğunu iddia ederse etsin, adaletin askıya alınmadığı bir dünya talep etmektir.

Siyonizm aklın askıya alınmasını talep etti. Bu aldatmacayı sona erdirme zamanı geldi.